

DE POSTRIJDER

Abonnement

6 francs per jaar.
 Een blad afzonderlijk 15 centimen.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 15 centimen per drukregel.
 Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.
 Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 20 SEPTEMBER.

Burgemeesters - manifestatie.

De koning heeft formeel verklaard dat hij de wet tekenen zal. Leve de koning!
 De liberale burgemeesters, ten getale van 14, zijn woensdag ten 10 1/2 ure voormiddag, op hunne aanvraag, door den koning ontvangen. De 14 zijn in 5 rijtjzen aan 't paleis gekomen. In het eerste ziten MM. Buls en De Wael, in zwart habit en met witten halssdas. De manifestatie op de Paleizenplaats is zonder belang.
 Er zijn zoo wat 200 personen : studenten, straatloopers en handelsreizigers met de *marmotte* onder den arm.

Toen de vier rijtjzen, waarin zich de burgemeesters bevonden, de binnenplaats van het paleis opreden, hoorde men eenige zeldzame kreten van : *Leve Buls ! Leve De Wael !*

De deputatie werd in de voorzaal van het paleis ontvangen door generaal Jacmart, voorloopig gehecht aan den dienst des konings, graaf John d'Oultremont, maarschalk van 't paleis, en graaf de Mérode, ordonnancie-officier.

Na zijne kollegas aan den koning te hebben voorgesteld, hield M. Buls een korte toespraak. Hij zegde dat hij den koning de wenschen kwam aanbieden van al de groote steden van het land en van talrijke buitengemeenten. De burgemeesters willen niet drukken op het gemoed des konings, maar hem enkel inlichten over de ware gevoelens (?) van een groot deel der belgische bevolking.

TOESPRAAK DES KONINGS.

Ziehier de toespraak door den koning tot de burgemeesters gericht :

« Ik neem uwe petitiën aan, als zijnde de uitdrukking der verlangens van een groot getal burgers bekleed met de waardigheid van gemeentemagistraten.

« Ik heb ook zeer talrijke petitieën in tegenovergestelde zin ontvangen.

« Integenwoordigheid dezer zoo uiteenlopende denkwijzen, moet ik mij gelragen naar den wil van het land, zooals deze uitgedrukt is door de meerderheden van beide Kamers.

« Gij zijt te welwillend als gij mijne wijsheid roemt ; maar ik neem, zonder voorbehoud aan wat gij wel wilt zeggen van mijne nauwgezette naleving der plichten van grondwettelijk vorst.

« Ik zal altijd mijnen edel getrouwen zijn.

« Ik zal, wat mij betreft, voortgaan met te trachten dat eraan ons parlementair regime een regelmatig voortgang verzekerd worde.

« Ik zal nooit onderscheid maken tusschen Belgen, en zal voor deze zijn wat ik voor anderen was.

« Mijn tegenwoordig gedrag zal zijn wat het was in 1879, van mijn prerogatief gebruik makende volgens den geest der grondwet.

« Ik dien in België onze twee groote partijen, en de edele zaak der vrijheid, waaraan ik inniglijk gehecht ben.

« Ik dank de burgemeesters voor de gevoelens die zij voor mijnen persoon uitdrukken en verzoek hun wederkerig zich vervolgens met eenige burgemeesters over de toepassing der schoolwet.

Ziehier eenige nadere bijzonderheden over de ontvangst der burgemeesters bij den Koning :

Het is 10 ure 55 als de burgemeesters het paleis verlaten.

Enige personen roepen bij het verlaten : *leve Buls !*

De politie houdt eenen persoon aan die durft roepen : *vive la calotte !*

De straatloopers volgen de rijtjzen van de burgemeesters, zingend : *O Vandenpeereboom ; zij vergezellen de rijtjzen tot op de Groote-Markt.* Die kerels delijven onder de vaderlijke oogen der politie.

Daarna wendt de bende zich naar de bureelen van den Patriote, men schreeuwt, fluit en juwt.

De straathelden verbranden een nummer van den Patriote voor de deur van een politiebureau ; de politie belet die waanders niet.

Des middags geeft M. Buls een verbroodsdejeuner aan zijne 15 kollega's in de Taverne *St-Jean*.

Volgens men zegt zal de burgerwacht bijeen geroepen worden. Om de rust te handhaven ?

Omtrent 11 ure was het gehoor ten einde. Een tiental politieagenten bevonden zich voor de poort van het paleis en deden denieuwsgierigen achteruitgaan, om de rijtjzen der deputatie door te laten.

Terwijl de rijtjzen wegreden onder de kreten van : *Leve Buls ! Leve De Wael ! Leve Lippens !* riep een ouderling, naar men zegt, een gewezen portier eener gemeenteschool van Brussel : *Weg met de moordenaars !* Hij werd aanstonds door de geuzen-manifesteers omringd, omgeworpen en onder de voeten vertrappt.

Twee politie-agenten verlostend ongelukkige uit de handen zijner aanvallers en voerden hem weg, langs den kant der Koninklijke Plaats. De geuzen vervolgden hem fluitende en tierende. Nabij het standbeeld van Godfried van Bouillon, deden de twee agenten den ouderling in een rijtuig stappen en voerden hem weg in de richting der Regeneistraat.

De manifesteers, ongeveer 150 in getal, studenten, leegloopers en *commis-voyageurs*, trokken langs den Berg van 't Hof, onder het zingen van *A bas Malou ! O Van den Peereboom* en van de *Marseillaise*. De menigte zag hen met onverschilligheid en in hun gezang vond geen weerklink. Ook hielden zij weldra op met zingen. De bende trok de Groote-Markt over, langs de binnenplaats van het stadhuis en de Amigostraat, en kwam terug op de Groote-Markt, waar zij voor het stadhuis deeldeerde.

De manifesteers begaf zij zich langs den *Passage*, bracht egne ovatie aan eenen gekenden restauratiehouder, onlangs nog veroordeeld voor belediging tegen de ministers en de volksvertegenwoordigers, en ging ten slotte een nummer van den *Patriote* verbranden, voor de bureelen van dit dagblad.

Daarna trokken de manifesteers in de richting der Sint-Gudulakerk. Opden hoekder Arembergstraat, bemerkte zij M. Van Oye in rijtuig. De bende snelde op hem toe, doch durfde hem niet aanranden. M. Van Oye stapte uit en trad een naburige huis binnen. De manifesteers bleven voor het huis staan schuifelen en schreeuwen. Toen M. Van Oye een kwartier later weer op straat verscheen, werd hij een tijd lang door eenige straatjongens achtervolgd.

De manifesteers zijn omtrent half twaalf uiteengegaan, na twee voorbijgangers, een priester en een broeder der kristelijke leerling, uitgejowd te hebben.

Generaal Stoefs, kolonel Allard en de kapitein van den staf Capouille, der burgerwacht van Brussel, warden gisteren namiddag ten 2 ure, door M. Buls ontvangen om met hem maatregelen te beramen in geval er dezer dagen manifestaties zouden ontstaan in de stad.

Dat voorspelt niet veel goeds : 't ware beter de burgerwacht thuis te laten...

Volgens de *Gazette* zou de man, die op de Paleizenplaats werd aangehouden om *Weg met de moordenaars !* geroepen te hebben, beweeren dat er een mislag begaan is en dat hij niet geroepen heeft. Er is proces-verbaal opgemaakt en de man is reeds in vrijheid gesteld.

'S AVONDS.

Een bijzondere politiepost was woensdag ingebracht in de Beurs, om het oog te houden op de manifestaties.

Omtrent 9 1/4 ure is eene bende van een vijftigtal jongens, men weet niet waar bijgescchaard, van uit de Heuvelstraat op de Groote-Markt gekomen. Zij zong de *Brabançonne* en droeg eene kartel met het opschrift : *L'Inquisition est à nos portes. Gare !!! Gare !!! nos familles.*

Voor het stadhuis werd er *Vive Buls en A bas la calotte !* geroepen. De politie heeft de manifesteers niteengedreven en de kartel afgenomen. Er werd geroepen *vive la police !* doch ook geschuifeld en *hoe ! hoe ! A bas le Roi !* geroepen.

De bende heeft zich insgelijks naar het paleis begeven, onder het zingen van *A bas le Roi ! A bas Cobourg !* Voor het Park hoorde men de kreten : *Stil ! straks ! chat !* De bende, die de *Carmagnole* zong zweeg als bij tooverslag.

Voor het paleis des konings werd er hevig geschuifeld en *hoe ! hoe ! A bas le Roi !* geroepen. Men zong insgelijks de *Marseillaise* en de gekende koeplietten : *Au balcon.*

Het was een walgeelijk tooneel. De manifesteers trokken voorbij den post van 't paleis, die door de grenadiers bezet is. Men riep : *Vive la République ! Vive l'Armée ! A bas le Roi !* De groep begaf zich langs de Hertogelijkkestraat, doch aan 't ministerie van justitie, werd hij tegengehouden door een 50tal politie-agenten, onder het bevel van M. Govaerts. M. Buls was insgelijks ter plaatse.

De politie kwam de manifesteers te gemoet. Eene paniek ontstond. Eenige geuzen namen de vlucht, anderen klommen over het hekken van het park. M. Buls deed aanstonds de deuren sluiten en verscheidene aanhoudingen werden gedaan.

De bende kwam echter weer bijeen in de Hertogelijkkestraat en trok voorbij het paleis onder het geroep van *A bas le Roi ! A bas Marie-Henriette !*

De politie, die eenige aangehoudenen wegbracht, werd onthaald met de kreten *A bas les mouchards ! Vive la République !* Op zeker oogenblik werd de politie bijna overmand door de geuzen, die de gevangenen wilden bevrijden. Er werden versterkingen geroepen en de bende met den blanke sabel op de vlucht gedreven. Zij ging daarna eene ovatie brengen aan de bureelen der *Chronique*. Ten slotte begaven de manifesteers zich weer voor de lokalen van den *Patriote*. De politie deed echter de Leopoldstraat ontruimen en afsluiten.

In verschillende koffihuizen der Boulevards hebben er in den loop van den avond en 's nachts oneenigheden plaats gehad. Eenige rusttoorders zijn aangehouden.

De liberale gazetten gaan voort met komedie te spelen.

Toen M. Buls nit het paleis kwam, weende hij ! zegt een blad, en M. De Wael hield bedroefde de hand voor zijn oog.

Kluchtspel !

M. Buls, zegt het *Handelblad*, had zeker, op

voorhand, eenen ajuin in zijnen binnenzak gestoken ?

Volgens de *Chronique* riep men gisteren avond te Brussel : *A bas Malou en Vive la République !* Voor eene halve pint jenever kan men door eenige kerels al doen roepen wat men wil.

Een dergelijke groep zou maar weerde hebben als de geest des lands hiermee overrenstende.

En de burgerij wil van de fransche republiek hier te land niets weten !

Het woord des Konings.

Meer dan eens, sedert dat de liberale partij begonnen is met orrust en oproer in het land te stoken, hebben wij gezegd dat een woord van den Koning voldoende zou geweest zijn om al die onwettige en nuttelooze woelingen te doen ophouden.

De liberale burgemeesters — waaronder er verscheidene na October dien titel nit meer zullen dragen — hebben aan Z. M. de gelegenheid gegeven om dat woord te spreken en — wij stellen het met genoegen vast — de Koning heeft niet gearzeld het land gerust te stellen.

Daardoor heeft hij den dank van alle welmeenende burgers, van alle goede vaderlanders verdiend.

Van nu voortaan komt het er weinig op aan welken dag de nieuwe schoolwet in den *Moniteur* zal verschijnen ; immers wij hebben de verzekering dat die wet, met eene groote meerderheid in de Kamers gestemd, door Z. M. zal bekrachtigd worden.

Aan de liberale partij thans te weten of zij zich aan dien wettigen en regelmatigen toestand wil onderwerpen, ofwel voor altijd nit den rang der grondwettelijke partijen wil geschrapt worden, om voor goed tot de openlijke revolutie over te gaan.

Bij het eerste besluit heeft de liberale partij alles te winnen ; bij het tweede heeft zij alles te verliezen. Immers, de oproer, dat weten hare leiders, kan niet anders uitvallen dan ten voordeele eener partij die gered staat om, bij toebereiden tijd, op het tooneel te verschijnen, namelijk het meer en meer dreigende socialisme.

Dat weten de liberalen zeer goed, daar er in hare rangen niet weinig mannen zijn die van nu af het koninkdom en de grondwettelijke instellingen den rug toekeren, om over te gaan tot hetgeen zij noemen de sociale republiek.

Nog hebben schrijft een persoon die zich vooruitstrevend liberaal noemt, aan het orgaan der socialistie dit woord dat eene groote waarheid bevat : *alle goede liberalen moet socialist worden.*

Blijft te weten of de gematigde liberalen indien er nog gematigde liberalen zijn, die toekomst voor hunne partij zullen aannemen en de afgrispelijken van den burgeroorlog verkiezen boven den regelmatigen gang onzer nationale instellingen, die hun de wettige middelen aan de hand geeft om, bij eeren omkeer der openbare denkwijze opnieuw het bewind in handen te krijgen.

Wat de katholieken betreft, hun plicht en hunne gedrachtslijn zijn thans duidelijk afgekend. Sterk door de uitspraak der stembus, sterk door de onbesprekelijke houding des konings zullen zij, op wettige wijze de rechten uitoefenen welke door de Grondwet aan de meerderheid geschenken worden, tot dat zij door een wettige en eerlijke kiezing in minderheid gesteld, met eer en achtung zullen aftreden om hunne denkwege en hunne rechten eventals voorheen met krachtigheid naar altijd binnen de palen der wettigheid te verdedigen en te doen gelden.

Alleen dan, wanneer onze tegenstrevers dat schoon en edel voorbeeld zullen volgen, zal ons

duurbaar vaderland gerust de oproerige sekten moogen in de oogen zien, zonder vrees van ooit de proot te worden der revolutionnaire begerlijkheid.

Betooging van 7 september.

Wat moet men toch denken van de talrijke liberalen, die zich op de feiten van Brussel beroemen alsof zij hun persoonlijk werk waren, en van de liberale drukpers, die niets dan lof over heeft voor de schurken van België en van Parys, die hunne handen te Brussel met bloed hebben besmeurd ?

Indien wij de liberale partij verantwoordelijk maken voor de schelmsstukken te Brussel gepleegd en haar eene echte bandieten-partij noemen, dan is het met het oog op de eenparige goedkeuring der drukpers, ondersteund en bestuurd door de kopstukken der partij.

Ware de geuzery gemakkelijk geweest aan die strenge, maar rechtvaardige beoordeeling te ontsnappen. Daartoe had zij allenlijk met ons de schandelijke daden van het schuim harer partij af te keuren en te brandmerken. Dat heeft zij niet gewild ; zij heeft die daden liever als hoogst verduidelijking te roemen en te verheffen. Welnu, het zij zoo, maar dat de gansche partij, die zulke onbeschaamde drukpers voor orgaan heeft, er dan ook de verantwoordelijkheid en de schande van drage !

Wat ons betreft, wij zullen voortgaan met, in elke omstandigheid, de zaken bij hunnen waren naam te noemen.

EEN KARTEL.

Onze lezers weten dat de Brusselsche gemeenteraad, al vriendelijken ondertonen, *bedankingen* heeft gestemd aan den heer Buls, de politie, de gardedivisie en de gendarmerie, omdat zij den 7 september *200 goed* de orde hebben gehandhaafd.

De vrienden van den heer Buls hebben nog eene bedanking vergeten te stemmen, te weten aan de bandieten van Brussel, Antwerpen, Limk, Gent en Parys, die denzelfden dag *200 goed* het werk hebben verricht dat hun door de logie was opgelegd.

In zijn verslag aan den gouverneur beroept de heer Buls zich op een kartel dat, volgens zijne politie, in den stoet werd gelragen en bevattende een opschrift, dat begint met de woorden : *Geuzen en hoeren, enz.*

Aangaande dat kartel veroorloven wij ons de volgende vergelijking :

Tijdens de liberale betooging te Gent werd er in den stoet, onder de bescherming der Gentsche politie, een kartel gelragen waarvan het opschrift was :

Qu'ils s'en aillent les sept canailles.

Dit kartel werd door de geheele stad gezien. Alleen de politie zag het niet en heeft nadien vruchteloos gepoogd er den drager van op te sporen, ondanks de klare aanduidingen der drukpers.

Te Brussel is het ganschomgekeerd. Daar heeft niemand het kartel *« geuzen en hoeren »* gezien waarop de burgemeester zich beroept, niemand tenzij de Brusselsche politie !

Stel nu acht dagen na de betooging is de *Chronique* er mee afgekomen, waarschijnlijk op last der politie, die het gewaagd oordeelde in haar verslag te komen spreken van een kartel, dat zelfs nit door eenen liberalen reporter was opgemerkt geworden.

Is dat geen wonder ? En wat nog zonderlingers is, dat is dat de geuzery, die honderden kartels en vaandels uit de handen der manifesteers heeft gekrukt en verbrigteld, dat kartel heeft geschermd, hetwelk alleen voor eene uitdaging kon genomen worden.

UIT DE HEL IN 'T PARADYS

(6° VERVOLG.)

HET VERBLIJF OP DEN MOLEN.

Er stond in dien tijd eene groote bonwmanwoning in de nabijheid van Riom ; zij was omringd met wijngaarden en lachende weiden ; dit geheele domein werd bestuurd door een bejaard en braaf landman, die de rentmeester was van mevrouw de gravin Rivière. Dit grondbezit strekte zich uit tot de grenzen van het kleine bosch, dat men door de ramen van het theater zag liggen. Daarbij stond een molen, waarin de eigenaar een goede vrouw, Anna geheeten, en een wakker jongeling geplaatst had. Het was niet mogelijk een eezamere toevlucht te vinden, om de plannen van den pastoor te doen slagen ; de naburigheid der plaats, de schaduw der bosschen, zelfs het centoonig gemrnel van het water, dat door de beken stroomde, dat alles scheen elk vermoeden van dit verblijf te verwijderen.

Anna was eene wakkere vrouw, begaafd met een uitmuntend hart. Antoine kon haar gemakkelijk voor zijne belangen winnen bij behoeft den naam van den pastoor slechts te spreken. — Indien de heilige man des doot, dan zal ik om de hielde toetser, des doen, om de arme magd te redden.

Dezen avond had zij uit grotere voorzichtigheid den jongeling, dien zij bij zich had, om boodschappen naar de stad gestuurd. Deze vrouw van den molen was juist de bejaarde vrouw, van welke de pastoor Mathilde in zijn briefje gesproken had en die haar in gezelschap van Antoine naar eene veilige plaats brengen moest. Zij had bevel ontvangen om Mathilde in den morgenstond in het gewaad eener groentevrouw naar de stad te geleiden en haar heimelijk in het huis van de gravin Rivière te brengen. De meesters van den molen, in ernstige overwegingen verdiept, wachtte met ongeduld op Antoine, om de vluchtelingen te gaan ontvangen.

Inderaad, het plan van den pastoor was even gelukkig uitgevoerd als opgerat ; maar de vlucht van Mathilde, nu een paar uren vervroegd, had alle berekeningen in verwarring gebracht. Doch alle berekeningen in verwarring gebracht, doch gelijk in den strijd een onverwachte aanval der vijanden of eene verkeerde beweging der troepen door een bekwaam generaal hersteld wordt, zoodat de kans niet keert, zoo ging het ook hier.

De goede Antoine was het eerst in de parterre gekomen, toen zich daar de bedienden en de lichtontstekers nog bevonden. Hij ging stil in een hoekje zitten, en was op niets anders bedacht dan op het einde van het bedrijf, waarbij hij zich aan 't werk moest zetten. Maar hoe groot was zijne neerslachtigheid toen hij na het tweede tooneel van het stuk de scherm zag vallen ! De toeschouwers waren woedend ; zij floten en tierden, dat men vreesde, dat de zaal zou instorten ; na eenige oogenblikken verscheen de directeur zelf en verklaarde, dat een onvoorzien toeval, dat de eerste tooneelspeeler overkomen was, belette dat de voorstelling ten einde toe voortgezet werd en, dat er den volgende dag door eene plakkaat aan het publiek bekend gemaakt zou worden, wat er voorgevallen was.

Antoine, die het vermoeden opvatte dat men wellicht zijn plan bespied had, verloor echter als wakker en onverschrokken man den moed

niet. Hij loopt voorbij het orkest ; steekt zijn hoofd achter het scherm en zegt op den barschen toon van een vertoornde :

— Steelt men zoo het geld van het publiek dat zijn eentje betaalt om zich te vermaken ?

— Vergeef het ons, goede vriend, antwoordde een der tooneelspeelsters, het is onzeschuld niet ; het is een ongeluk.

— Maar wat duivel, wat is er dan aan de tooneelspeeler overkomen ?

— De duivel mag het weten ; zij is verdwenen ; wij vinden haar nergens.

Deze woorden gaven aan Antoine licht in de zaken ; hij verbeelde zich terstond, wat er kon gebeurd zijn ; Mathilde had ziechzelve, hoe dan ook, voor het afgesproken uur nit de voeten geknakt. Hij verliet het theater, liep met verhaaste schreden naar den molen en zeide aan de vrouw :

— Mathilde is ontvlucht ; maar zij bevindt zich ongetwijfeld in het bosch ; laat ons op weg gaan ; wij moeten haar zoeken en vinden.

Antoine en Anna begaven zich onmiddelijk op weg ; zij doorzochten alle hoeken en weldra riep Antoine op zachten toon :

— Hier is zij ! ... Stil ! ik heb haar zoo even gehoord.

Nog eenige schreden verder gaande, hoorde hij wederom eenige beweging en zeide op fluisterenden toon :

— Mathilde, wees nit bevreesd, ik ben het, Antoine.

Het was tijd, want weldra ware de hulp te laat gekomen. Er was onderhalf uur verlopen sedert de vlucht van Mathilde en deze ontmoeting. De teere jonge dame, die zich ter hoogte van ongeveer vijftien voet had nedergeworpen, was bijna buiten kennis op den grond gevallen. Binnen weinige oogenblikken tot zichzelf gekomen en bemerkende, dat zij niet gewond was, stond zij op en trachtte het bosch te bereiken, om niet ontmoet te worden. Doch daar zij de streek niet kende, had zij voortdurend als in een doolhof

ronddwaald. Haar mantel en hare japon bleven telkens in de takken haken ; hare voeten en hare handen waren met bloedige schrammen overdekt. Geheel uitgeput van vermoeien en afmattig was de arme dochter aan den voet van een boom overgezet en had zij zich aan Gods genade overgegeven. Antoine kwam nog juist bij tijds om haar uit deze harde beproeving te redden. En op die bekende stem antwoordde zij :

— Antoine help mij ! ik ben Mathilde...

Daarop sloeg zij hare oogen hemelwaarts en bad :

— Barmhartige God, Gij wilt mij dan nog eenmaal redden !

De eerste hulp, die men haar bracht, was haar te ontdoen van haren koninklijken mantel, die al hare bewegingen belette ; men wond dien om haar hoofd bij wijze van een sluier. Antoine en Anna namen haar tusschen beiden en stonden zoo haar waggelenden gang. Met de hulp van God kwamen zij eindelijk, na een moeijelijken weg door bosschen en over groeven te hebben afgelegd, aan den molen.

Mathilde vond daar gelegenheid, om van kleederen te verwisselen bij een branden vuur, melk en een versterkend voedsel. Al d'z' hulp werd er met eene moederlijke toederheid verschaft. De goede vrouw kon, terwijl zij dezen choeten engel zag (zoo noemde zij Mathilde) maar niet vergeten, dat zij in gevaar verkeerd had van den gheelen nacht in het bosch te moeten afbrengen, met veel kans van den doot te ondergaan, want zij had in strikken kunnen geraken, die daar voor wolveen en vossen gespannen waren.

Terwijl zij aan Antoine het besmeurde tooneelgewaad toonde, stond zij verbaasd over de schoonheid der zijdestof, over de fraaiheid van het goud en zilverborduursel, over het fluweel en de kostbare edelgesteenten, waarmede het gewaad omzet was. Maar Antoine, die uitsluitend bezorgd was over hetgeener nog te doen was, brak de uitroepingen

van bewondering, die de goede vrouw deed, kortaf en zeide aan Mathilde :

— Jonge juffrouw, mijnheer de pastoor heeft mij bevelen, om u bij het aanbreeken van den dag naar het huis van mevrouw de gravin de Rivière te geleiden ; zij is de dame, aan wie hij gisteren avond een brief geschreven heeft, om u aan te bevelen, zooals gij u erinneren zult. Neemt dus al de rust, waaraan u behoefte hebt.

— Beste Antoine, geloof gij, dat ik hier volkomen veilig ben ?

— Ja jonge juffrouw, even veilig als in eene kerk... En bovendien, ik ben er nog... Men moest het eens wagen hier te komen... en terwijl hij deze woorden sprak, nam hij een zeer zware blaaspip, zooals men die toenmaals had, en hief die dreigend in de lucht. Wanneer er geen zeven komen, dan verzeker ik u, dat gij gerust zult slapen.

— Dat God u belooone, edelmoedige vriend ! Ik heb aan u het behoud mijns levens en meer dan het leven te danken.

Anna nam eene kleine lamp van den muur, onstak die en leidde de jonge juffrouw langs een houten trap naar de opkamer. De vloer van dit vertrek was zoo slecht samengevoegd, dat men het vuur van beneden door de reten zag. Het dak was van riet, maar stevig en goed gesloten ; het raam was met geolied papier ingepakt in de plaats van glasruit. Het bed bestond slechts uit een grooten zak, met heesterblad opgevuld ; de dekking bestond uit witte grove lakens, welke de goede Anna voor de eerste maal nit de kas gehaald had, waarin zij gesloten waren. De kamer was opgevuld met koren dat gemalen moest worden.

Toen Mathilde alleen was, ging zij nauwkeurig na, al wat haar omringde, en zij zag zich plotseling overgeplaatst uit het paleis der koningin in Babylon in de nederige woning van een molenaar.

Haar geest werd ontsteld door allerlei gedachten ; doch ze verdreef ze alle, om zich uit-